

особистості педагога.

Таким чином, система післядипломної освіти, з одного боку, має забезпечувати умови для безперервної якісної освіти педагогів, з другого – стає важливою складовою процесу фахового зростання особистості, відповідно до її запитів та потреб.

1. Бех І.Д. Компетентнісний підхід у сучасній освіті [Електронний ресурс] / І.Д. Бех. Режим доступу: <http://www.ipv.org.ua/component/article/8-beh/56-2012-09-04-22-32-01.html>. – Назва з екрану.

2. Зубко А.М. Особливості організації післядипломної освіти педагогічних кадрів як підсистеми неперервної освіти дорослих / А.М.Зубко.-Педагогічний альманах: Збірник наукових праць / редкол. В.В.Кузьменко (голова) та ін.. – Херсон: РПО, 2010. – Випуск 7. – 292с. С.190-195.

3. Клокар Н.І. Підвищення кваліфікації педагогічних працівників в умовах післядипломної освіти регіону на засадах диференційованого підходу: монографія / Н.І.Клокар. – Київ, 2010. – 528 с.

4. Лапенко, М.І. Безперервна педагогічна освіта. Досвід системного дослідження діяльності інституту післядипломної освіти [Текст] : монографія /Лапенко М.І., Авдеева І.М., Гура Л.М. – Севастополь : Рібест, 2003. – 165 с.

5. Олійник. В.В. Проблеми та шляхи розвитку системи післядипломної педагогічної освіти України в сучасному полікультурному суспільстві / [Текст] В.В. Олійник // Вища освіта України. – 2009. – № 4. – С.24-34.

6. Покроєва Л. Моніторинг якості пост дипломної освіти // Післядипломна освіта в Україні. – 2006. - №2. – С.24-26.

7. Післядипломна освіта в умовах євроінтеграції: сутність, зміст, технології, готовність до змін: навчально-методичний посібник/ Пуховська Л.П., Артюшина М.В., Базелюк В.Г., Лушин П.В., Снісаренко О.С.,Сніцар Л.П., Солодков В.Т., / за наук. ред. Л.П. Пуховської – К.: Педагогічна думка, 2012. – 122 с

Воропаєва Ірина Геннадіївна,
студентка Криворізького факультету

Науковий керівник – завідувач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
кандидат педагогічних наук, доцент

Богатирьова Ганна Андріївна

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ,*

СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ЮРИСТІВ

На сучасному етапі розвитку суспільства посилилась увага до такого соціального феномена, як комунікація. Комунікація стає об'єктом дослідження філософського, соціологічного, політичного, педагогічного рівнів.

Таке положення є цілком закономірним і логічним, оскільки однією із визначальних особливостей людського суспільства є спілкування. Спілкування виступає необхідною умовою буття людей, без якого неможливе повноцінне формування як окремих психічних функцій, процесів і властивостей людини, так й особистості зокрема.

На сьогодні спілкування відбувається як у особистісній взаємодії (реальному житті), так і завдяки інформатизації суспільства (віртуальному середовищі). Сучасна людина багато часу проводить в інтернеті. Інформація, що публікується у соціальних мережах, впливає на світогляд людини. Користувач не тільки отримує інформацію, виступаючи як читач, а й може висловлювати власну думку, згідно з статтею 34 Конституції України, у якій гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. У власних інтересах користувач може створити фейковий профіль.

Як показує життя, сучасна молодь не завжди у змозі використовувати ефективно спілкування, тобто немає в наявності або на низькому рівні комунікативна компетентність, що за висловлюваннями дослідників-практиків Л. Петровської, Ю. Ємельянова, В. Захарова, Н. Хрящової, О. Сидоренко, інтерпретується: як здатність людини встановлювати та підтримувати необхідні контакти з іншими людьми. До її складу входить певна сукупність знань та умінь, що забезпечують ефективний перебіг комунікативного процесу; як ступінь задовільного оволодіння певними нормами спілкування, поведінки; як ситуативна адаптивність і вільне володіння вербальними і невербальними (мовними і немовними) засобами соціальної поведінки» як результат навчання, засвоєння соціально-психологічних еталонів, стандартів, стереотипів поведінки, оволодіння «технікою» спілкування; здатність людини брати на себе та виконувати різні соціальні ролі; вміння людини адаптуватися у різних ситуаціях, вільне володіння вербальними і невербальними засобами спілкування.

Інформаційно-комунікаційні технології і, зокрема, глобальна мережа Інтернет, стаючи невід'ємним атрибутом взаємодії як на неофіційному (побутовому), так і на офіційному рівняхі, змушують переосмислити підходи до моделювання простору як інформаційного, так і комунікативного з урахуванням появи і стійкого функціонування віртуального простору .

Досліджуючи аккаунти у соцмережах, слід звернути увагу на етично та морально правильно викладений текст. Сторінки частіше всього створюються для мотивації своєї аудиторії або для естетичного насолодження. Публікуючи матеріал, власник сторінки повинен адекватно оцінити його, адже за зміст публікації він несе відповідальність. Кожна так звана «публічна особа» набирає собі аудиторію згідно з актуальністю теми. Автор намагається зрозуміло донести власну думку, можливо аргументуючи її фактами чи досвідом.

Окрему увагу слід приділити тим сторінкам, що містять інформацію,

яка порушує психічний стан читача, впливаючи на нього негативними фактами. В Інтернеті також розвиваються аккаунти-організації що призводять до суїциду, а також аккаунти, що містять некоректні матеріали. Такі сторінки слід ліквідувати, оскільки така інформація не дає користувачу, зокрема підлітку, розвиватися та формувати в собі деякі моральні якості як особистості..

Крім правильно оформленого тексту, слід звернути увагу на фото та відео, адже такий матеріал не завжди є безпечним серед дітей та підлітків, які намагаються повторити/відтворити зміст. Якщо посилатися на статистичні відомості США, рівень плагіату становить від 6,4% до 24,2%.

Оскільки людина багато часу проводить у соцмережах, вона комунікує з певним колом людей. Особа повинна володіти комунікативною компетенцією, соціальною та професійною належністю. Вступаючи до взаємодії, де опонент демонструє свої навички та уміння говорити, важливо розуміти як він проявляє себе як інформована людина та фахівець своєї справи.

Компетентність означає коло повноважень будь-якої посадової особи чи органу; володіння знаннями, досвідом у певній галузі. Комунікативна компетентність - це показники і рівень мовленнєвої діяльності, здатність розв'язувати комунікативні завдання.

Фахівець юридичної діяльності має бути соціально адаптованим. Інтерес до вивчення психологічних аспектів, а також до компетентності юриста є актуальним. Його вивченням займалися О. М. Бандурка, С. П. Бочарова, О. В. Землянська, В. Л. Васильєв, Кононенко С.В та інші.

На думку С.П. Бочарова, юрист має володіти не тільки вмінням чітко висловлюватись, а й мати певні риси, завдяки яким фахівець впливає на особу, з якою працює. В юриста формується певна правосвідомість. Суб'єкт є стриманим, володіє емоціями, завдяки цим рисам він адекватно оцінює та контролює ситуацію. Це важливо для фахівця даної професії. Такі риси з'являються під час батьківського виховання та формування особистості, на що впливають соцмережі.

Отже, сучасна людина повинна розвиватися, для цього вона має певні ресурси, такі, як інтернет та соціальні мережі. Ознайомлюючись з матеріалом, слід аналізувати текст, фото/відеоматеріали. Особі слід набувати навичок у формуванні своєї думки. Автор, публікуючи та ведучи свій блог у інтернеті, також розвивається та вчиться коректно формувати свою думку й світогляд, оскільки, перш ніж опублікувати текст, він працює з інформаційними джерелами. Таким чином, комунікативна компетенція показує кваліфікованість фахівця юридичної компанії успішного формування комунікативної компетентності майбутніх юристів як суттєві внутрішні й зовнішні обставини, що зумовлюють, впливають і сприяють активному процесу опанування основ професійної комунікації. Це система органічно взаємопов'язаних психолого-педагогічних і практичних дій, спрямованих на розв'язання конкретних педагогічних завдань навчального процесу: фор-

мування мотиваційно-ціннісного ставлення до здійснення професійної комунікації;

Психологічний словник трактує компетентність як психосоціальну якість, що виявляється у здатності людини ефективно взаємодіяти з оточенням [262].

Комунікативна компетентність учнів розвивається через Інтернет шляхом залучення їх у вирішення широкого кола значущих, реалістичних завдань, маючих сенс і досяжних завдань, успішне завершення яких несе задоволення та посилює їхню впевненість у собі.

Гальцева Тетяна Олексіївна,
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
кандидат психологічних наук, доцент
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

НАВЧАЛЬНА САМОЕФЕКТИВНІСТЬ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ.

У студентський період віра у власні навчальні здібності, прагнення до постійного самовдосконалення, вміння ефективно управляти своїм розвитком є важливими чинниками майбутнього професіоналізму та професійної самореалізації.

Е.Р. Ленц і Л.М. Шортрідж-Баггетт зазначають, що незалежно від попередніх досягнень або здібностей, високоефективні студенти працюють більше, довше зберігають наполегливість у випадку невдач, вони оптимістичні, мають нижчий рівень тривожності та швидше досягають успіхів. Академічна самоефективність позитивно впливає на пізнавальну активність і саморегуляцію. Студенти, які вірять, що вони здатні виконувати навчальні завдання, використовують більше когнітивних і метакогнітивних стратегій, ніж ті, що не вірять у власні навчальні здібності [5, с.17].

Л.Ф. Мірзаянова розглядає самоефективність у якості предиктора успішної адаптації студентів до університетських вимог. Науковець дійшла висновку, що відчуття самоефективності пом'якшує негативні прояви в адаптації студентів, дозволяє успішно контролювати ситуацію. За її дослідженнями, більше третини студентів першого курсу мають низький рівень самоефективності, що вказує на глибину кризи дидактичної адаптації, яку вони переживають. Лише після 10 місяців навчання у ВНЗ, підкреслює дослідниця, у